

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 2S/44/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020200285
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020200285.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Ondrejkovej a členov senátu JUDr. Michaely Machovej, Ph.D. a Mgr. Miroslavy Fodor, v právnej veci žalobcu: AUTO ROTOS - ROZBORA s.r.o., so sídlom Račianska 184/B, Bratislava, IČO: 35 918 519, právne zastúpeného LEGAL & CORP s.r.o., so sídlom Gajova 11, Bratislava, IČO: 47 237 325, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu zamietal.
- II. Žalovanému súd právo na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Bratislava rozhodnutím č. 9104405/5/4412524/2013/Sia zo dňa 02. októbra 2013 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie jún 2010 rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 21.755,10 eur. Voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Žalovaný rozhodnutím č. 1100302/1/4695/2014/1042 zo dňa 08. januára 2014 (ďalej aj „vyrubovacie rozhodnutie“) napadnuté rozhodnutie potvrdil.

2. Proti vyrubovaciemu rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1S/55/2014-75 zo dňa 20. mája 2014 odložil vykonateľnosť (ďalej len „uznesenie o odložení vykonateľnosti“) vyrubovacieho rozhodnutia podľa vtedy účinného § 250c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/55/2014-119 zo dňa 28. januára 2016, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1Sžf/57/2016 zo dňa 08. júna 2017 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobca tak bol povinný vyrubnú daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2010 uhradiť. Oznámením o použití nadmerného odpočtu zo dňa 12. decembra 2017 správca dane oznámil žalobcovi, že nadmerný odpočet, ktorý mu bol priznaný za obdobie september 2017, bude použitý okrem iného i na úhradu daňového nedoplatku vyplývajúceho z rozhodnutia č. 9104405/5/4412542/2013/Sia zo dňa 02. októbra 2013.

3. Správca dane rozhodnutím č. 100630073/2019 zo dňa 13. marca 2019, vyrubil žalobcovi úrok z omeškania vo výške 12.427,10 eura za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty dane za zdaňovacie obdobie jún 2010 v ustanovenej lehote (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Proti

prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Žalovaný rozhodnutím č. 101903832/2019 zo dňa 08. augusta 2019 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“) vyhovel odvolaniu žalobcu, zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Ako dôvod zrušenia prvostupňového rozhodnutia žalovaný uviedol, že správca dane pri vyrubení úroku z omeškania nezohľadnil odkladný účinok vykonateľnosti, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením o odklade vykonateľnosti.

4. Ministerstvo financií SR z vlastného podnetu mimo odvolacieho konania vydalo rozhodnutie č. MF/018527/2019-77 zo dňa 07. novembra 2019, ktorým druhostupňové rozhodnutie zrušilo a vec vrátilo žalovanému na ďalšie konanie.

5. Žalovaný rozhodnutím č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019 potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

II.

Žaloba

6. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019, zároveň žiadal preskúmať rozhodnutie Ministerstva financií SR č. MF/018527/2019-77 zo dňa 07. novembra 2019. Žalobca považoval obe rozhodnutia za nezákonné a žiadal ich zrušiť, priznať mu nárok na plnú náhradu trov konania.

7. Žalobca namietal, že pred vydaním rozhodnutia správcu dane o vyrubení úroku z omeškania nebol nijako upovedomený správcom dane o začatí konania o vyrubení úroku z omeškania, nebola mu daná možnosť sa vyjadriť k podkladom pre vydanie rozhodnutia, predložiť dôkazy na svoju obranu, a teda mu nebola poskytnutá žiadna možnosť brániť svoje subjektívne práva a záujmy v rámci daňového konania pred vydaním rozhodnutia. Žalobca ďalej namietal, že žalovaný svojim rozhodnutím urobil z odvolacieho konania prvostupňové konanie. Predmetné námietky žalobca uviedol aj v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane o vyrubení úroku z omeškania, ale žalovaný a ani Ministerstvo financií SR sa s touto námietkou nijako nevyssporiadali, preto to spôsobuje nepreskúmateľnosť oboch rozhodnutí.

8. Žalobca spochybnil, či mal správca dane dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania a z akých podkladov reálne vychádzal. Svoju pochybnosť odôvodnil tým, že daňový administratívny spis, na ktorý sa správca dane v rozhodnutí odvolával, bol na Krajskom súde v Bratislave. Tento postup správcu dane považoval za vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie. Podľa žalobcu sa ani tejto jeho námietke v odvolacom konaní žalovaný a ani Ministerstvo financií SR nevenovali, preto žalovaný porušil povinnosť rozhodnutie riadne odôvodniť.

9. Žalobca tiež namietal porušenie zásady primeranosti ukladania trestov, keďže tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bolo bez riadneho konania odňaté jeho právo.

10. Žalobca namietal, že žalovaný nesprávne vyhodnotil právne účinky uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/55/2014-75 zo dňa 20. mája 2014, ktorým súd odložil vykonateľnosť vyrubovacieho rozhodnutia správcu dane podľa § 250c ods. 1 OSP až do právoplatného skončenia správneho súdneho konania. Podľa názoru žalobcu na základe tohto uznesenia nebol povinný zaplatiť správcovi dane vyrubený rozdiel DPH, lebo splatnosť daňového dlhu bola posunutá až do právoplatného skončenia správneho súdneho konania. Nemohol sa dostať do omeškania so zaplatením daňového nedoplatku, keďže táto povinnosť mu vznikla až právoplatným skončením správneho súdneho konania. Predmetná vec bola právoplatne skončená podľa žalobcu až dňa 24. júla 2017, preto najskôr až uplynutím tohto dňa sa dostal do omeškania so zaplatením vyrubeneho rozdielu DPH a tým pádom daňový úrad nesprávne určil deň splatnosti dane na 06. február 2014. Poukázal na to, že výklad bol urobený v jeho neprospech, čo je ústavne neprípustné a aj v rozpore so zásadami správneho konania, podporne sa odvolal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 148/06-33, I. ÚS 241/07 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžf/18/2010.

11. Žalobca ďalej namietal, že správca dane vyrubil sankčný úrok z omeškania napriek tomu, že mu to § 156 ods. 8 písm. a/ daňového poriadku nedovoľoval, nakoľko uplynulo viac ako 5 rokov od uloženia povinnosti zaplatiť vyrubený rozdiel DPH. Povinnosť zaplatiť vyrubený rozdiel DPH vzniká dňom vydania

vyrubovacieho rozhodnutia správcu dane (t.j. 02. októbra 2013) a nie dňom uplynutia paričnej lehoty na jej „dobrovoľné“ zaplatenie (t.j. v tomto prípade do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti vyrubovacieho rozhodnutia správcu dane). Podľa názoru žalobcu sankčný úrok z omeškania v tejto veci „márne uplynul“ dňa 02. októbra 2018, pritom rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania bolo vydané až 13. marca 2019. Žalobca zároveň namietal, že správca dane a žalovaný (ako aj Ministerstvo financií SR) nesprávne aplikovali § 156 ods. 8 písm. a/ daňového poriadku, nakoľko aplikovali výklad, ktorý viac zasahuje do základných práv žalobcu, keď pojem „povinnosť zaplatiť daň“ stotožnili s pojmom „uplynutie paričnej lehoty na dobrovoľnú úhradu povinností“. Takýto výklad právnych predpisov je v rozpore s ústavnou povinnosťou vykladať právne predpisy v súlade s zásadou „v pochybnostiach miernejšie“ a so zásadou zákazu výkladu právnych predpisov a ich analógie v neprospech obvineného.

III.

Vyjadrenie žalovaného

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 13. mája 2020 uviedol, že dôvody uvedené v žalobe žalobcu sú vo všeobecnej rovine, nepoukazujú na konkrétne porušenia všeobecne záväzných predpisov, žalobca vo svojej žalobe nevyvracia výsledky zistenia vyplývajúce z daňovej kontroly vykonanej správcom dane, ale snaží sa poukazovaním na všeobecné procesné pochybenia správcu dane o zrušenie napadnutého rozhodnutia. Správca dane postupoval v súlade s § 156 daňového poriadku, keď vyrubil úrok z omeškania za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti až do dňa platby, keďže § 156 daňového poriadku neobsahuje právnu úpravu nevyrubenia úroku.

13. V tomto prípade splatnosť dane nastala 06. februára 2014, t. j. päť rokov od konca roka 2014 je 31. december 2019 a správca dane prvostupňovým rozhodnutím vyrubil úrok z omeškania v sume 12.427,10 eura za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty vyrubenej správcom dane rozhodnutím č. 9104405/5/4412524/2013/2013/Sia zo dňa 02. októbra 2013 za zdaňovacie obdobie jún 2010 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške.

IV.

Replika žalobcu

14. Žalobca vo svojej replike zo dňa 04. júna 2020 zotrval na svojej žalobnej argumentácii. Doplnil, že síce daňový poriadok neustanovuje správcovi dane povinnosť prihlíadať na odkladný účinok priznaný správnym súdom a povinnosť informovať daňový subjekt o začatí konania o vyrubení sankčného úroku, ale to neznamená, že by takáto povinnosť neexistovala aj vzhľadom na zásadu úzkej súčinnosti medzi správcom dane a daňovým subjektom. Výklad žalovaného k § 156 ods. 8 daňového poriadku označil za nezlučiteľný s výkladovým pravidlom „v pochybnostiach miernejšie“.

15. Žalovaný právo podať dupliku nevyužil.

V.

Konanie na správnom súde

16. V zmysle § 3 ods. 3 písm. b/ zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 398/2022 Z.z. prešiel výkon súdnictva od 01. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Z uvedeného dôvodu bol spis Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5S/44/2020 vedený na Správnom súde v Bratislave pod sp. zn. BA-5S/44/2020. Po zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/44/2020-135 zo dňa 22. novembra 2022 kasačným súdom a vrátení veci správne mu súdu na ďalšie konanie bola tejto veci pridelená sp. zn. 2S/44/2024.

17. O žalobcovej žalobe rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 5S/44/2020-135 zo dňa 22. novembra 2022 tak, že výrokom I. rozhodnutie žalovaného č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň výrokom II. konanie v časti týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií SR č. MF/018527/2019-77 zo dňa 07. novembra 2019 zastavil. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasačnú sťažnosť a Najvyšší

správny súd SR rozsudkom sp. zn. 3Sfk/96/2022 zo dňa 27. februára 2024 I. a III. výrok rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/44/2020-135 zo dňa 22. novembra 2022 zrušil a v tejto časti vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie, keď dospel k záveru o dôvodnosti kasačných námietok sťažovateľa, pričom konštatoval, že úrok z omeškania podľa § 156 ods. 1 a 2 daňového poriadku má byť po ukončení pre žalobcu neúspešného súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane, v ktorom bol priznaný odklad vykonateľnosti, vyrubený aj za dobu neplnenia daňovej povinnosti počas trvania odkladu vykonateľnosti.

VI.

Pojednávanie

18. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“), ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP opätovne preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie v súlade s právnym názorom Najvyššieho správneho súdu SR vysloveným v rozsudku sp. zn. 3Sfk/96/2022 zo dňa 27. februára 2024 a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. O žalobe rozhodol na pojednávaní dňa 22. mája 2025 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu, žalovaný sa z pojednávania ospravedlnil, súhlasil konať a rozhodnúť bez jeho prítomnosti. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

19. Na pojednávaní predstúpil právny zástupca žalobcu, ktorý zotrval na žalobnej argumentácii a napadnuté rozhodnutie navrhol zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne poukázal na odlišné stanovisko sudkyne JUDr. Anity Filovej k rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Sfk/96/2022 zo dňa 27. februára 2024, ako aj rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp.zn. BA-2S/49/2020 zo dňa 06. novembra 2024, vydaný v obdobnej veci totožných účastníkov konania, týkajúci sa iného zdaňovacieho obdobia, v ktorých bolo dané za pravdu žalobnej argumentácii.

VII.

Relevantné právne predpisy

20. Podľa § 493e zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení platnom a účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

21. Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

22. Podľa § 156 ods. 1 daňového poriadku úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane

- a) daň alebo rozdiel dane
- b) preddavok na daň
- c) splátku dane
- d) vybraný preddavok na daň
- e) daň vybranú zrážkou
- f) zrazenú sumu na zabezpečenie dane

23. Podľa § 250c ods. 1 OSP žaloba nemá odkladný účinok na vykonateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje niečo iné. Na žiadosť účastníka môže predseda senátu uznesením vykonateľnosť rozhodnutia odložiť, ak by okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia hrozila závažná ujma. Ak predseda senátu nevyhovie žiadosti, upovedomí o tom účastníka.

VIII.

Posúdenie veci správnym súdom

24. Úlohou správneho súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových

podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutkový stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

25. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou jeho postupu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

26. Predmetom preskúmania zákonnosti správnym súdom bolo rozhodnutie žalovaného č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 100630073/2019 zo dňa 13. marca 2019 o vyrubení úroku z omeškania žalobcovi v sume 12.427,10 eura za nezaplatenie DPH vyrubenej vyrubovacím rozhodnutím správcu dane. Úrok z omeškania bol žalobcovi vyrubený zo sumy 21.755,- eura za zdaňovacie obdobie jún 2010 vo výške 12.427,10 eura. Zároveň správny súd dodáva, že konanie v časti týkajúcej sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií SR č. MF/018527/2019-77 zo dňa 07. novembra 2019 bolo právoplatne zastavené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/44/2020-135 zo dňa 22. novembra 2022, pričom uvedené vyslovil II. výrokovou vetou tohto rozsudku, v ktorej časti kasačná sťažnosť proti tomuto rozsudku nebola podaná.

27. Správny súd konštatuje, že medzi účastníkmi nebolo sporným, že pokiaľ daňový subjekt nezaplatí v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí, správca dane vyrubí daňovému subjektu úrok z omeškania. Podľa súdu zistený skutkový stav v napadnutých rozhodnutiach korešponduje s obsahom administratívneho spisu a skutkový stav nebol medzi stranami sporný. Ďalej uvádza, že z obsahu rozhodnutí súdu vyplynulo, že Krajský súd v Bratislave rozhodol uznesením č. k. 1S/55/2014-75 zo dňa 20. mája 2014 o odklade vykonateľnosti vyrubovacieho rozhodnutia ako aj rozsudkom č. k. 1S/55/2014-119 zo dňa 28. januára 2016 v merite veci v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd SR rozhodoval v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 1Sžf/57/2016 zo dňa 08. júna 2017 a zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (č. k. 1S/55/2014-119 zo dňa 28. januára 2016) tak, že žalobu žalobcu zamietol. Napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019 ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie boli vydané za účinnosti Správneho súdneho poriadku.

28. Správny súd sa najprv vysporiadal so žalobnou námietkou žalobcu, že žalovaný nesprávne vyhodnotil právne účinky uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/55/2014-75 zo dňa 20. mája 2014, ktorým súd odložil vykonateľnosť vyrubovacieho rozhodnutia správcu dane podľa § 250c ods. 1 OSP až do právoplatného skončenia správneho súdneho konania. Správny súd teda skúmal otázku, či dobu súdneho konania, počas ktorého bol podľa § 250c ods. 1 OSP priznaný odklad vykonateľnosti vyrubovacieho rozhodnutia, (ne)možno započítať do doby, za ktorú sa vyrubuje úrok z omeškania podľa § 156 ods. 1, 2 daňového poriadku. Nakoľko bolo rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o odklade vykonateľnosti vydané za účinnosti OSP, bolo potrebné pri rozhodovaní v tejto veci aplikovať aj príslušné ustanovenia OSP, týkajúce sa odkladu vykonateľnosti rozhodnutia. Vzhľadom na skutočnosti uvedené nižšie (bod 29 tohto rozsudku, ako aj argumentáciu v bodoch 30 až 36 tohto rozsudku) dospel správny súd k záveru, že táto žalobná námietka žalobcu nie je dôvodnou.

29. Správny súd dáva do pozornosti, že predmetná vec, teda súdny prieskum rozhodnutia žalovaného č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019 už v minulosti bol predmetom súdneho prieskumu zo strany Najvyššieho správneho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 3Sfk/96/2024 (ďalej aj „rozsudok kasačného súdu“). V tomto smere správny súd uvádza, že pokiaľ Najvyšší správny súd SR zrušil rozhodnutie správneho súdu (sp. zn. 5S/44/2020) je vysloveným právnym názorom viazaný v ďalšom (nasledujúcom) konaní nielen správny súd, ale taktiež najvyšší správny súd, samozrejme za predpokladu, že rozhoduje za inak nezmenených pomerov, respektíve skutkových okolností, v tej istej veci. Zmenu právneho názoru vysloveného v pôvodnom rozhodnutí najvyššieho správneho súdu nemôže senát v konaní vo veci o novej kasačnej sťažnosti dosiahnuť ani predložením veci veľkému senátu postupom podľa § 22 ods. 1

písm. a/ SSP (bližšie pozri uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR zo dňa 08. júla 2008, sp. zn. 9 Afs 59/2007). Rovnako záväznosť právneho názoru vylučuje i možnosť najvyššieho správneho súdu, aby sám (vo svojej podstate) svoj pôvodne prijatý právny názor vo vzťahu k novej kasačnej sťažnosti v tej istej veci revidoval. Týmto spôsobom je tak zaručená požiadavka právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní (predvídateľnosť súdneho rozhodnutia), čo možno priradiť k základným atribútom právneho štátu (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 6Ssk/108/2024 zo dňa 30. apríla 2025). Z uvedeného dôvodu tiež v predmetnej veci nemá opodstatnenie poukaz žalobcu na odlišné stanovisko k rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Sfk/96/2022 zo dňa 27. februára 2024, ako aj rozsudok Správneho súdu v Bratislave sp.zn. BA-2S/49/2020 zo dňa 06. novembra 2024, vydaný v obdobnej veci totožných účastníkov konania, týkajúci sa iného zdaňovacieho obdobia, v ktorých bolo dané za pravdu žalobnej argumentácii.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené správny súd v ďalšom upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 3Sfk/96/2022 zo dňa 27. februára 2024, ktorý v bode 25 jeho odôvodnenia konštatoval, že sa kasačný súd vyporiadal s kľúčovou právnou otázkou, ktorú si nastolil aj tunajší správny súd: „či dobu súdneho konania, počas ktorého bol podľa § 250c ods. 1 OSP priznaný odklad vykonateľnosti vyrubovacím rozhodnutiam, (ne)možno započítať do doby, za ktorú sa vyrubuje úrok z omeškania podľa § 156 ods. 1 a 2 Daňového poriadku“. Kasačný súd ďalej vyslovil, že „úrok z omeškania podľa § 156 ods. 1 a 2 Daňového poriadku má byť po ukončení neúspešného súdneho konania pre žalobkyňu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane, v ktorom bol priznaný odklad vykonateľnosti, vyrubený aj za dobu neplnenia daňovej povinnosti počas trvania odkladu vykonateľnosti.“ (bod 57 rozsudku kasačného súdu).

31. Rovnako tak uviedol, že „žalobkyňa v súvisiacom súdnom konaní napadla rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane správnu žalobou podľa § 247 a nasl. OSP. Iniciovala tým súdny prieskum právoplatného rozhodnutia príslušných orgánov finančnej správy (§ 247 ods. 2 OSP). Podanie správnej žaloby proti právoplatnému rozhodnutiu orgánov verejnej správy nemalo ani podľa prechádzajúcej právnej úpravy paušálne odkladný účinok vo vzťahu k právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 250c ods. 1 OSP). Na žiadosť účastníka konania však bolo možné odložiť vykonateľnosť žalovaného rozhodnutia, ak by jeho okamžitým výkonom hrozila závažná ujma.“ (bod 31 rozsudku kasačného súdu). V bode 34, 35 tohto rozsudku kasačný súd konštatoval, že odklad vykonateľnosti upravený v § 250c ods. 1 OSP a odkladný účinok v zmysle § 185 a 186 SSP sú odlišné právne inštitúty, s odlišnými právnymi účinkami, preto nemožno pri vyvodzovaní účinkov a zmyslu odkladu vykonateľnosti podľa § 250c ods. 1 OSP vychádzať z § 185 a § 186 SSP. Kasačný súd odkázal na dôvodovú správu k § 186 SSP, podľa ktorej „odkladný účinok správnej žaloby podľa SSP predstavuje širší inštitút ako bol odklad vykonateľnosti podľa § 250c ods. 1 OSP. ..“; „Odkladný účinok podľa § 185 a § 186 SSP predstavuje posun oproti odkladu vykonateľnosti podľa § 250c ods. 1 OSP v tom, že už odkladá všetky (teda nie len niektoré) účinky žalovaného rozhodnutia.“

32. Následne v bode 36 cit. rozsudku kasačný súd konštatoval, že „... odklad vykonateľnosti podľa § 250c ods. 1 OSP ... poskytuje ochranu len pred faktickým výkonom - autoritatívnym/mocenským vynucovaním povinností uložených právoplatným rozhodnutím.“ Taktiež v bode 38 vyslovil, že „Podľa názoru ústavného súdu účelom inštitútu odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom (§ 243 OSP) je iba ochrana dovolateľa pred exekúciou vedenou (alebo hroziacou) na podklade napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Iba vykonanie exekúcie voči dovolateľovi totiž môže spôsobiť nezvratnú stratu vlastníckeho práva dovolateľa, pretože exekučné predpisy neprípúšťajú navrátenie do pôvodného stavu“. „Ústavný súd preto zastáva názor, podľa ktorého prichádza do úvahy, aby dovolací súd podľa § 243 OSP povolil odklad vykonateľnosti iba takého rozhodnutia odvolacieho súdu, na podklade ktorého možno nariadiť exekúciu...“ (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 481/2012 zo dňa 14. februára 2013, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 15/2013).

33. Správny súd taktiež poukazuje na bod 39 rozsudku kasačného súdu, v ktorom uviedol, že „Odklad vykonateľnosti pritom predstavuje ochranu dočasnú, ktorej trvanie je spojené s priebehom súdneho konania (mutatis mutandis nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 481/2012 zo dňa 14. februára 2013, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 15/2013). Po jeho skončení účinky odkladu vykonateľnosti odpadajú, a preto v prípade zamietajúceho rozsudku nastupujú aj všetky dočasne pozastavené následky žalovaného rozhodnutia a

je možné pristúpiť aj k jeho nútenému/autoritatívnemu výkonu. V prípade úspechu účastníka konania, zrušujúcim rozsudkom zaniká napadnuté rozhodnutie ako aj všetky jeho právne následky.“ A taktiež dáva do pozornosti bod 41 rozsudku kasačného súdu: „Keďže odklad vykonateľnosti podľa § 250c ods. 1 OSP nemá suspenzívny účinok vo vzťahu k právoplatnosti žalovaného rozhodnutia, platí, že právo či povinnosť uložené rozhodnutím žalovaného napriek priznanému odkladu vykonateľnosti naďalej existujú. Takýmto žalovaným rozhodnutím priznané práva však nemožno dočasne autoritatívne/mocensky vynucovať - vykonávať.“

34. Ďalej správny súd dáva do pozornosti bod 51 rozsudku kasačného súdu, v ktorom vyslovil, že „... rozdiel dane je vyrubený rozhodnutím správcu dane (§ 68 ods. 4 písm. a) a ods. 5 Daňového poriadku), resp. momentom jeho právoplatnosti (§ 63 ods. 9 Daňového poriadku). Vo výroku vyrubovacieho rozhodnutia správca dane určuje aj lehotu splatnosti vyrubovaného rozdielu dane - 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia (§ 63 ods. 3 písm. d) a ods. 4 Daňového poriadku). V predmetnej veci došlo k momentu splatnosti pred rozhodnutím o odklade vykonateľnosti“. V súlade s § 156 ods. 1 písm. a/ daňového poriadku konštatoval, „že úrok z omeškania je priamym právnym následkom omeškania daňového subjektu.“ Rovnako tak v bode 52 zdôraznil, že „podanie správnej žaloby nemá vplyv na právoplatnosť rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane a ani na jej splatnosť. Priznaním odkladu vykonateľnosti sa pozastavuje vykonateľnosť vyrubovacieho rozhodnutia, a teda oprávnenie orgánov verejnej moci takéto rozhodnutie autoritatívne/mocensky vynucovať. Priznanie odkladu vykonateľnosti však nezakladá právo neplatiť, ako sa mylne domnieva správny súd. Nepozastavuje teda existenciu pohľadávky a ani jej splatnosť, čo sú rozhodujúce skutočnosti pre vyrubenie úroku z omeškania podľa § 156 ods. 1 a 2 Daňového poriadku. Preto aj počas súdneho konania a aj napriek priznaniu odkladu vykonateľnosti je žalobca oprávnený plniť vyrubenú pohľadávku.“

35. V odseku 54 cit. rozsudku kasačný súd zadefinoval úrok z omeškania podľa § 156 ods. 1 a 2 daňového poriadku ako „osobitný typ sankcie za neplnenie daňovej povinnosti v určených lehotách. Jeho účelom je dodatočné odškodnenie fiskusu za oneskorené plnenie daňovej pohľadávky, resp. za potenciálnu stratu hodnoty pohľadávky v dôsledku oneskoreného plnenia, resp. v dôsledku plynutia času. A to aj v prípade, ak ide o plynutie času počas vedenia neúspešného súdneho konania. Keďže vyrubenie úroku z omeškania v prípade, ak bol voči vyrubovaciemu rozhodnutiu priznaný odklad vykonateľnosti, nastupuje až po neúspešnom ukončení súdneho konania, súd vo vzťahu k určovaniu jeho výšky (odo dňa splatnosti vyrubenej pohľadávky do dňa plnenia) nepovažuje tento následok za okamžitý následok rozhodnutia o vyrubení rozdielu dane, ktorý by mal byť v dôsledku odkladu vykonateľnosti definitívne zrušený za celú dobu súdneho konania, a to aj v prípade nedôvodnosti jej žaloby.“ Rovnako tak kasačný súd poukázal na rozhodnutia z Českej republiky, a to rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 8 Asf 348/2019 zo dňa 29. septembra 2021, rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 22 Af 46/2017 zo dňa 13. novembra 2019, publikované v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu ČR pod č. 4256/2021, ods. 21, 22).

36. Napokon v odseku 56 tohto rozsudku kasačný súd okrem iného cituje z bodu 19 rozhodnutia Ústavného súdu ČR zo dňa 18. januára 2022, sp. zn. IV. ÚS 3187/21: „... Dále lze poukázat na to, že daňový subjekt může využít žádost o povolení posečkání úhrady daně nebo rozložení její úhrady na splátky (§ 60 zákona o správě daní a poplatků, § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů) [v právnom poriadku Slovenskej republiky ide o odklad platenia dane a povolenie splátok podľa § 57 ods. 1 a nasl. Daňového poriadku; pozn. kasačného súdu].“

37. Správny súd nedal za pravdu ani žalobnej námietke, že uznesením o odklade vykonateľnosti bola posunutá splatnosť daňového dlhu až do právoplatného skončenia správneho súdneho konania. Žalovaný v odvolacom konaní rozhodnutím č. 1100302/14695/2014/1042 zo dňa 08. januára 2014 okrem iného potvrdil vyrubovacie rozhodnutie správcu dane a toto rozhodnutie si žalobca prevzal dňa 22. januára 2014, kedy nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť. Od tohto dátumu začala plynúť 15 dňová lehota na dobrovoľné plnenie a uplynula dňa 06. februára 2014. Správny súd odložil vykonateľnosť vyššie uvedeného rozhodnutia až uznesením č. k. 1S/55/2014-75 zo dňa 20. mája 2014, t.j. niekoľko mesiacov po zosplatení rozdielu na DPH. Už zo samotného inštitútu daného občianskym súdnym poriadkom „povolenie odkladu vykonateľnosti“ vyplýva, že nejde o „posunutie odkladu vykonateľnosti“, ale o to, že splatnosť daňového dlhu bola len odložená ohľadom vymáhania dlhu, avšak nebol posunutý dátum splatnosti ku dňu právoplatného skončenia správneho súdneho konania vo veci sp. zn. 1S/55/2014. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžf/57/2016 zo dňa 08. júna 2017 (vo veci sp. zn. 1S/55/2014) nadobudol právoplatnosť dňa 24. júla 2017, žalobca bol v

konaní neúspešným. Správny súd má za to, že dátum 24. júla 2017 je viazaný výlučne na pokračovanie vo vyrubovacom konaní na zaplatenie rozdielu DPH v sume 21.755,- eura, ktorý bol v tom čase už zosplatený.

38. Správny súd považuje za nedôvodnú aj námietku žalobcu, že pred vydaním rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania nebol upovedomený o začatí konania, a že mu nebola daná možnosť vyjadriť sa k podkladom pre vydanie rozhodnutia a predložiť dôkazy z nasledovných dôvodov. Rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi vyrubený úrok z omeškania v sume 12.427,10 eur ako aj druhostupňové rozhodnutie boli len zákonným následkom (podľa § 156 ods. 1 písm. a/ daňového poriadku) porušenia povinnosti žalobcom, o ktorej mal žalobca vedomosť vzhľadom na právoplatnosť predtým vydaného rozhodnutia správcu dane o vyrubenom rozdielu DPH v sume 21.755,- eur (č. 9104405/5/4412542/2013/Sia zo dňa 02. októbra 2013) a uloženej povinnosti zaplatiť predmetnú sumu vrátane potvrdzujúceho rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/4695/2014/1042 zo dňa 08. januára 2014 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžf/57/2016 zo dňa 08. júna 2017 (právoplatný dňa 24. júla 2017). Rozhodnutiu o vyrubení úroku z omeškania za nesplnenie si povinnosti nepredchádza žiadne osobitné konanie o vyrubení úroku z omeškania, správny orgán vychádza zo skutočností zistených z predchádzajúceho právoplatne ukončeného daňového konania. Všetky podklady pre rozhodnutie boli žalobcovi známe. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva pravdivosť tvrdenia žalobcu, že nebol správcom dane upovedomený o začatí konania o vyrubení úroku z omeškania. Správny súd však nevidí v neoznámení začatia konania o uložení povinnosti zaplatiť úrok z omeškania zo strany správcu dane také pochybenie správneho orgánu, ktoré by odôvodňovalo zrušenie jeho rozhodnutí a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Tento záver zdieľa aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. II. ÚS 555/2018 z 28. novembra 2018, podľa ktorého "aj ústavný súd je toho názoru, že nie každé pochybenie správcu dane musí mať za následok zrušenie jeho rozhodnutia v správnom súdnictve. Opačný prístup by bol totiž neprímerane formalistický". A takúto povinnosť správcovi dane daňový poriadok ani neukladá.

39. Správny súd dal za pravdu žalobcovi, že jeho námietkou o neupovedomení o začatí konania sa žalovaný v rámci odvolacieho konania v rozhodnutí nevyporiadal. Súd si tu položil otázku, či táto objektívna námietka je takou vadou, ktorá je spôsobilá privodiť zrušenie rozhodnutia žalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, že neoznámenie nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutia žalovaného je súd toho názoru, že absencia tohto odôvodnenia nemôže byť dôvodom zrušenia rozhodnutia, keďže uvedené pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, doplnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného o toto odôvodnenie by pre žalobcu neznamenal iné rozhodnutie vo veci. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/15/2008 zo dňa 06. augusta 2008, v zmysle ktorého sa rozhodnutie správneho orgánu nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemajú vplyv na zákonnosť rozhodnutia a nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rovnako R 122/2003, R 43/2017, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/7/2016 zo dňa 26. januára 2017, sp. zn. 5 Sž 16/2012 zo dňa 29. októbra 2012 a jeho závery akceptoval aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 342/2013 zo dňa 29. mája 2013). Takýto postup by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Rozhodnutie žalovaného aj správcu dane dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

40. Za nedôvodnú správny súd považuje aj žalobnú námietku žalobcu, že žalovaný svojim rozhodnutím urobil z odvolacieho konania prvostupňové konanie a to z dôvodu, že úrok z omeškania vyrubil správne Daňový úrad Bratislava ako správca dane rozhodnutím č. 100630073/2019 zo dňa 13. marca 2019 a žalovaný rozhodoval o odvolaní ako druhostupňový správny orgán. Súd dal síce za pravdu žalobcovi, že s touto námietkou sa žalovaný v rozhodnutí nevyporiadal, ale predmetnú vadu nepovažoval za vadu takej intenzity, že by mala mať za následok zrušenie rozhodnutia žalovaného. Súd tu zotrváva na svojej argumentácii ako vyššie v bode 39 tohto rozsudku, lebo predmetná žalobná námietka nemá právnu relevanciu v posudzovanom prípade.

41. Ďalšia námietka žalobcu spočívala v jeho pochybnosti, či mal správca dane dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania, nakoľko na Krajskom súde v Bratislave sa nachádzal daňový administratívny spis, na ktorý sa správca dane v rozhodnutí odvolával. Žalobca nepresvedčil správny súd o dôvodnosti tejto námietky, keďže z obsahu napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný sa v rozhodnutí neodvolával na daňový administratívny spis, ale na konkrétne rozhodnutia, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu vo veci. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že správca dane mal k dispozícii všetky podklady, ktoré boli potrebné pre jeho rozhodnutie, a to uznesenie

Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/55/2014-75 zo dňa 20. mája 2014, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžf/57/2016 zo dňa 08. júna 2017, ktorým bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/55/2014-119 zo dňa 28. januára 2016 tak, že bola zamietnutá žaloba, oznámenie o použití nadmerného odpočtu zo dňa 12. decembra 2017, rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 100630073/2019 zo dňa 13. marca 2019 o vyrubení úroku z omeškania, rozhodnutie žalovaného č. 101903832/2019 zo dňa 08. augusta 2019, rozhodnutie Ministerstva financií SR č. MF/018527/2019-77 zo dňa 07. novembra 2019, a napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 102836399/2019 zo dňa 10. decembra 2019. Samotná pochybnosť žalobcu nemôže byť dôvodom na uznanie jeho námietky, hlavne ak má žalovaný ako účastník konania právo nahliadať do spisov, v ktorých je účastníkom. Súd neakceptoval ani námietku žalobcu, že žalovaný sa v odvolacom konaní nevenoval tejto jeho námietke o pochybnosti. Z obsahu rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že bol oboznámený s obsahom podkladov pre svoje rozhodnutie a práve tým, že ich v rozhodnutí uvádzal (vrátane obsahu petítov rozhodnutí), presvedčil súd, že podklady pre vydanie svojho rozhodnutia mal.

42. Žalobná námietka o porušení zásady primeranosti ukladania trestov je rovnako nedôvodnou. Ide o veľmi všeobecnú námietku, bez konkrétneho odôvodnenia, správny súd však najmä zdôrazňuje, že prejednáváná vec sa netýka správneho trestania, keďže predmetom správnej žaloby vo veciach správneho trestania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy týkajúcich sa priestupku, správneho deliktu alebo ktorým bola uložená sankcia za iné podobné protiprávne konanie. Je nesporné, že v danom prípade nebola žalobcovi uložená žiadna sankcia, ale uložená povinnosť, ktorú si nemal splniť v rozpore so zákonom.

43. Relevanciu správny súd nemohol priznať ani žalobnej námietke žalobcu o nesprávnom aplikovaní § 156 ods. 8 písm. a/ daňového poriadku a nesprávne vyrubenom sankčnom úroku z omeškania z dôvodu uplynutia viac ako 5 rokov od uloženia povinnosti zaplatiť vyrubený rozdiel DPH. Platí, že daň je vyrubená rozhodnutím správcu dane (§ 68 ods. 4 písm. a/ daňového poriadku). Lehota plnenia je 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia (§ 63 ods. 4 daňového poriadku) a teda nevzniká dňom vydania vyrubovacieho rozhodnutia správcu dane (t.j. 02. októbra 2013), ako to tvrdí žalobca. Preto nie je správne ani tvrdenie, že právo vyrubiť úrok z omeškania márne uplynulo odo dňa 31. decembra 2018. Z administratívneho spisu vyplynulo, že správca dane vydal prvostupňové rozhodnutie č. 9104405/5/4412542/2013/Sia o vyrubení rozdielu dane dňa 02. októbra 2013. Potvrdzujúce rozhodnutie žalovaného č. 1100302/1/4695/2014/1042 zo dňa 08. januára 2014 si žalobca prevzal dňa 22. januára 2014, kedy nadobudlo prvostupňové rozhodnutie právoplatnosť. Od tohto dátumu začala plynúť 15 dňová lehota na dobrovoľné plnenie a uplynula dňa 06. februára 2014. Čiže daňový úrad správne určil deň splatnosti dane na 06. februára 2014 a lehota v zmysle § 156 ods. 8 daňového poriadku začala plynúť dňom 31. decembra 2014 (koniec roka, v ktorom bol žalobca povinný zaplatiť) a uplynula dňa 31. decembra 2019. Rozhodnutie č. 100630073/2019 o vyrubení úroku z omeškania v sume 12.427,10 eur bolo vydané dňa 13. marca 2019, teda v lehote, preto je vyššie uvedená námietka nedôvodnou. K námietke nesprávne vyrubeného úroku z omeškania súd odkazuje na svoju argumentáciu v bodoch 30 až 36 tohto rozsudku a dospel k záveru, že správca postupoval správne, ak úrok z omeškania vyrubil od 06. februára 2014 do 28. novembra 2017, pri dlžnej sume 21.755,- eura, ako to vyplýva z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia.

44. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, po vykonaní súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia ako aj postupu predchádzajúceho jeho vydaniu v medziach žalobných bodov, neprisvedčil správny súd námietkam žalobcu a vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení zákonov, žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol. Správny súd dospel k záveru, že rozhodnutia daňových orgánov boli vydané v súlade so zákonom, na základe zisteného skutkového stavu veci vyvodili správny právny záver, ktorý v rozhodnutiach náležite zdôvodnili.

45. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 168 SSP a úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože nezistil dôvod, na základe ktorého možno spravodlivo od žalobcu požadovať, aby žalovanému nahradil trovy konania.

46. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).